

Święty Wojciech

PISMO PARAFIALNE

Nr 4(154)

POZNAŃ

Kwiecień 2019 r.

Radość wielkanocna

W tych dniach świętujemy w radości wielkanocnej wielką tajemnicę zmartwychwstania Jezusa. Jest to radość prawdziwa, głęboka, oparta na pewności, że Chrystus Zmartwychwstały już więcej nie umiera, lecz żyje i działa w Kościele, i w świecie. Ta pewność mieszka w sercach wierzących od owego poranka wielkanocnego, gdy kobiety przysły do grobu Jezusa i usłyszały od aniołów: „Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych?” (Łk 24,5). Słowa te są jak kamień milowy w historii, ale także jak „kamień upadku”, jeśli nie otwieramy się na Dobrą Nowinę, jeśli wydaje się nam, że mniejszym kłopotem jest Jezus, który umarł, niż Jezus żyjący!

Ileż to razy w życiu codziennym przydałoby się nam usłyszeć: „Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych?”. Potrzebujemy tych słów, aby ocalić siebie od sytuacji trudnych, a nawet rozpaczliwych. Potrzebujemy tych słów, kiedy zamykamy się we wszelkiej formie egoizmu i samozadowolenia; kiedy dajemy się uwieść ułudzie tego świata, zapominając o Bogu i bliźnim, kiedy pokładamy nasze zaufanie w ziemskich marnościach, pieniądzu czy sukcesach. Wtedy słowo Boże przypomina nam: „Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych?”. Jeśli słuchamy słowa,

możemy otwierać się na Tego, który daje życie, na Tego, który może dać prawdziwą nadzieję.

W tym okresie wielkanocnym dajmy się porwać zadziwieniu i zachwycić obecnością Zmartwychwstałego. Nie łatwo jednak zaakceptować Zmartwychwstałego Chrystusa. Ewangelie ukazują nam reakcje apostoła Tomasza, Marii Magdaleny i dwóch uczniów z Emaus: warto, abyśmy się skonfrontowali z tymi osobami. Tomasz stawia wierze warunek, domaga się dowodów – chce dotknąć ran Jezusa. Maria Magdalena płacze, widzi Go, ale nie rozpoznaje; zdaje sobie sprawę, że jest to Jezus dopiero wówczas, gdy wzywa ją po imieniu; uczniowie z Emaus – przygnębieni, z poczuciem porażki – spotykają się z Jezusem przy łamaniu chleba, nie rozpoznając Go wcześniej w tajemniczym wędrowcu. Do każdego prawda o Zmartwychwstałym dociera inaczej, innymi drogami! Szukali wśród umarłych Tego, który żyje, to Chrystus Pan sam skorygował ich kurs.

A co ja czynię? Jaką podążam drogą, aby spotkać Chrystusa Zmartwychwstałego i żyjącego na wieki?

(Źródło: Radio Watykańskie)

*Baranku wielkanocny coś wybiegł z rozpacz
z paskudnego kąta
z tego co po ludzku się nie udało
prawda, że trzeba stać się bezradnym
by nielogiczne się stało...*

(ks. Jan Twardowski, Baranku wielkanocny)

Aby to, co dokonuje się na naszych oczach i w naszych sercach, umiało zadziwić i zachwycić, ..., „by nielogiczne się stało...”. Radosnego i pełnego wiary, miłości oraz pokoju przeżywania świąt Zmartwychwstania Pańskiego

– życzy Redakcja

Lwowskie Śluby Jana Kazimierza

Za panowania Jana II Kazimierza Wazy Rzeczpospolita zmagiała się z wrogami zewnętrznymi i wewnętrznymi. Monarcha, w obliczu zagrożeń, poprosił o pomoc papieża Aleksandra VII. Ojciec Święty odpowiedział, odwołując się do objawień o Juliusza Mancinello: „Maryja Was wyratuje, toć to Polska Pani. Jej się poświęćcie. Jej oficjalnie ofiarujcie, Ją Królową ogłoście, przecież Sama tego chciała”.

Nasz władca postanowił więc na skrawku ziemi polskiej, wolnym od najeźdźcy, złożyć śluby i ogłosić publicznie Matkę Bożą – Królową Polski. Stało się to 1 kwietnia 1656 roku w Lwowskiej katedrze Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, przed obrazem Matki Bożej Łaskawej, niedługo po opuszczeniu tego miasta przez Szwedów. Tekst ślubów napisał św. Andrzej Bobola.

Papieskie intencje modlitewne na rok 2019

Ojciec święty Franciszek pragnie zwrócić uwagę wiernych na konkretny problem społeczny. Warto o tym pamiętać w naszych codziennych modlitwach.

Intencja powszechna na kwiecień 2019 roku, powierzona Apostołowi Modlitwy przez papieża:

za lekarzy i pracowników humanitarnych, przebywających na obszarach wojennych, którzy narażają własne życie, aby ocalić innych.

W oczekiwaniu na święta Wielkiejnocy

Wpatrując się w Chrystusa cierpiącego, pobożnie uczestnicząc w nabożeństwach pokutnych i praktykując wyrzeczenia, pełni wiary i ufności, przeżywamy Czwartek (łac. *Quadragesima*) – Wielki Post. To okres czterdziestu dni, symbolizujący pełnię i doskonałość (por. wędrówkę Izraelitów do Ziemi Obiecanej; czas Chrystusowej pustyni przed rozpoczęciem publicznej działalności; czas, po którym Chrystus Zmartwychwstał objawiał się uczniom), zapoczątkowany Środą Popielcową, a kończący się w Wielki Czwartek „(...) o dziewiątej godzinie dnia (...), czyli o trzeciej po południu, kiedy to Msza Święta Wieczery Pańskiej otwiera Triduum Paschalne” (s. 13).

Po drodze, w Niedzielę Palmową, będziemy – ze śpiewem *Hosanna!* i gałązkami palmowymi w ręku (które kapłan poświęci, rozpoczynając liturgię) – uczestniczyć w procesji przypominającej moment przybycia Chrystusa do Jerozolimy. Obrzęd ten sięga IV wieku, w rzeczywistości jednak odnosi się do obchodów hebrajskiego święta Sukkot (Święta Namiotów) na pamiętkę czasu kiedy Izraelici, po przejściu przez Morze Czerwone, żyli na pustyni w namiotach i oczekiwali na pojawienie się Mesjasza, który miał – zgodnie z tradycją – przybyć do Jerozolimy właśnie w tym uroczystym dniu!!!

Triduum Paschalne, trzy dni celebracji paschalnej, upamiętniające i uobecniające wydarzenia zbawcze, rozpoczyna się w Wielki Czwartek Mszą Świętą Wieczery Pańskiej. To jest pamiętka ostatniej wieczerzy Chrystusa i apostołów, ustanowienia Eucharystii i sakramentu kapłaństwa. Ważnym momentem jest obrzęd obmycia nóg wybranym dwunastu mężczyznom (na wzór dwunastu apostołów), symbolizujący miłość do człowieka i służbę (por. „[Chrystus] ogołocił samego siebie, przyjmawszy postać służby”, Flp 2,7). To przykład tego, jak mamy postępować wobec bliźnich, co doskonale obrazują słowa Benedykta XVI: „(...) unżyć się, nauczyć się pokory i odwagi okazywania dobroci, a także pogodzić się z odrzuceniem, cały czas ufając dobroci i trwając w niej” (s. 33). W Wielki Czwartek konsekruje się Hostię na uroczystości wielkopiątkowe, Najświętszy Sakrament przenosi się w procesji do ciemnicy, a wierni adorują Chrystusa, wspominając modlitwę Pana naszego w Ogrójcu.

Centrum uroczystości wielkopiątkowych – obok liturgii słowa (czytania z Księgi Izajasza i Listu do Hebrajczyków oraz, nade wszystko, męki Pańskiej wg św. Jana) i komunii świętej – stanowi adoracja krzyża. W tym dniu nie sprawuje się Eucharystii. Zasłonięty krzyż przypomina ciało Jezusa owinięte całunem. Ta nieobecność Chrystusa („Zgładzono Go z krainy żyjących” – por. Iz 53,8) symbolizuje nasze oddalenie i grzeszność, potrzebę nawrócenia, podobnie jak stopniowe odsłanianie krzyża wyraża pragnienie bliskości, oddania i niewysłowionego dziękczynienia,

miłości do Ukrzyżowanego za dar zbawienia. Wyrazem naszej wiary jest ucałowanie krzyża. Modlitwa powszechna w tym dniu, niezwykle uroczysta, odpowiadająca strukturze Kościoła starożytnego (za Kościół święty, za papieża, stany Kościoła, katechumenów, o jedność chrześcijan, za Żydów, niewierzących w Chrystusa, niewierzących w Boga, za rządzących państwami, za ludzi strapionych i cierpiących), to wyraz troski całego Kościoła o wszystkich ludzi. Nabożeństwo wielkopiątkowe w tradycji polskiej kończy procesja do grobu Pana.

W Wielką Sobotę ziemia „(...) zamilkła, bo Bóg zasnął w ludzkim ciele, a wzbudził tych, którzy spali od wieków”. Na pytanie, co się działo z Jezusem w Wielką Sobotę, możemy – wg tradycji – odpowiedzieć: „zstąpił do piekieł, aby uwolnić Adama. Nowy Człowiek odkupił grzech pierwszego z ludzi” (s. 56). To czas głębokiego smutku z powodu śmierci Chrystusa, czas ciszy i milczenia... W tym dniu nawiedzamy grób Pański, adorując Chrystusa w Najświętszym Sakramencie, przynosimy pokarmy do poświęcenia (błogosławieństwo pokarmów jako uwielbienie Boga, tradycja znana w Polsce od XIV wieku), a wieczorem, po zachodzie słońca uczestniczymy w uroczystym w obrzędach Wigilii Paschalnej. To wielkanocne czuwanie, przeżywane w nocy z Wielkiej Soboty na Niedzielę Zmartwychwstania, rozpoczyna liturgia światła (poświęcenie ognia – symbolu obecności Boga i Jego dobroci, wyłobienie rylcem na paschale znaku krzyża, liter alfa i omega, które przypominają nam o obecności Chrystusa w całym życiu: od momentu chrztu do śmierci, cyfr bieżącego roku, umieszczenie w formie krzyża pięciu symbolicznych gwoździ, następnie zapalenie paschału, będącego symbolem Chrystusa, i uroczysta procesja), której pieśnią finalną jest *Exsultet*, orędzie opiewające prawdę o odkupieniu świata, pochwałę ofiary Chrystusa i sakramentu chrztu oraz dziękczynienie za dar zbawienia. W tym dniu z uwagą słuchamy słowa Bożego (siedem czytań ze Starego Testamentu i dwa z Nowego Testamentu) i *Sekwencji wielkanocnej*, tj. *Victimae paschali laudes* (tekst przypisywany poecie z Burgundii, XI w.), możemy uczestniczyć w sakramentach chrztu, a jeśli przyjmują go osoby dorosłe, również w sakramentach Eucharystii i bierzmowania, odnawiamy nasze przyrzeczenia chrzcielne... Liturgia Wielkiej Soboty (która *de facto* mówi nam już o zmartwychwstaniu Jezusa) obrazuje przejście Baranka Bożego ze śmierci do życia i naszą paschę, bo *Jego zmartwychwstanie jest zadatkiem naszego zmartwychwstania*.

Tekst został przygotowany na podstawie: Ch. Albini, A. Steccanella, Wielki Post i Wielkanoc. Przewodnik, Warszawa 2019.

Justyna Łopaczyc

Polskie kalwarie

Wzgórze, na którym Pan Jezus został ukrzyżowany i poniósł męczeńską śmierć, nazywane jest Golgotą lub Kalwarią. Od określenia tego zaczerpnięto nazwę sanktuariów, w których wierni rozpamiętują mękę Pańską. Zwyczaj budowania kalwarii sięga czasów średniowiecza. Do Polski dotarł on w XVII wieku.

Kalwarie, czyli sanktuaria męki Pańskiej były wyrazem

barokowej religijności, a istotnym jej elementem – kult pasyjny. Odtworzenie w rodzimym krajobrazie realiów męki Pańskiej stało się powszechnym pragnieniem katolików.

Najstarszą w Polsce kalwarią, położoną nieopodal Wadowic, jest Kalwaria Zebrzydowska. Powstała ona dzięki wojewodzie krakowskiemu, Mikołajowi Zebrzydowskiemu, który – po

przeczytaniu książki opisującej Jerozolimę za czasów Chrystusa – dopatrzył się w swoich dobrach znacznego podobieństwa terenu do Jerozolimy. Postanowił więc „przenieść Ziemię Świętą” do kraju i zbudował kalwarię – Polską Jerozolimę. Wtedy też zaczęły powstawać kaplice męki Pańskiej.

Poszczególne stacje łączą tzw. dróżki, tworząc pętlę modlitewną, która mieści w sobie, m.in.: drogę pojmania, drogę krzyża, miejsce będące swoistą rekonstrukcją Góry Oliwnej.

Kalwarię Zebrzydowską tworzy 41 kaplic i kościołów, w tym 24 obiekty pasyjne. Kult męki Pańskiej nie ogranicza się jedynie do Wielkiego Tygodnia. Na słynne dróżki kalwaryjskie i związane z nimi nabożeństwo przybywają pielgrzymi przez cały rok. Zaczęto je praktykować zanim jeszcze zbudowano kaplice i kościoły stacyjne. Od 1600 r. o dróżki kalwaryjskie dbają ojcowie bernardyni, a od końca XVII w. odbywają się w Kalwarii – znane w całym kraju – misteria męki Pańskiej.

Do jednego z najbardziej oryginalnych miejsc na terenie licheńskiego sanktuarium Matki Boskiej Licheńskiej należy golgota. Jej twórcą jest ks. kustosz Eugeniusz Makulski, który rozpoczął prace w 1976 r. Ziemię do usypania pagórka dostarczyli okoliczni gospodarze, pracowali pielgrzymi i młodzież. Niestety, wkrótce usypany pagórek zamienił się w górę błota (kiedy ktoś dwukrotnie za pomocą węża z wodą zniszczył ścieżki), a stację drogi krzyżowej – przewrócono. Wtedy zapadła decyzja, że nowa

golgota zostanie zbudowana z kamieni i betonu. Ówczesny kustosz musiał pokonać wiele trudności. Miał problemy ze zdobyciem materiałów budowlanych i z władzami: nie chciały wydać pozwolenia na budowę. Pomoc zaoferowali ludzie, którzy z różnych stron Polski dostarczali głazy, kamienie... Z hut szkła przywieziono szklane bryły. Wiele osób przybywało z woreczkami pełnymi kamyków. Niektóre kamienie pochodziły z pól bitewnych, a nawet z Ziemi Świętej.

16 sierpnia 1987 r. poświęcono kamienną golgotę. Na dwudziestopięciometrowym wzniesieniu, od podnóża aż po jej szczyt, umieszczono liczne kapliczki i grotty ze stacjami drogi krzyżowej. Na szczycie góruje krzyż, obok umieszczono postacie Matki Bożej i św. Jana. Poszczególne stacje to płaskorzeźby z – powtarzającymi się – charakterystycznymi elementami; są nimi: krzyż i głowa umęczonego Chrystusa.

Kalwaria Zebrzydowska czy Kalwaria w Licheniu Starym to tylko przykłady polskich sanktuariów męki Pańskiej. Dziś w Polsce istnieje kilkadziesiąt kalwarii, m.in. Kalwaria Pałacowska, Góra Kalwaria, kalwaria na Górze św. Anny, golgota w Kałkowie-Godowie, kalwaria w Wambierzycach i wiele innych. Corocznie przybywają do tych miejsc tysiące wiernych. W Wielkim Poście pielgrzymi przeżywają tam mękę i śmierć Pana Jezusa.

Od redakcji

Jan Paweł II do Polaków!

Wczytując się w homilie, przemówienia i wystąpienia św. Jana Pawła II, odnajdujemy odpowiedzi na pytania: Czego od nas żądał? Czego pragnął? O co prosił? O co apelował? Wskazywał nam, jak mamy żyć! Wypełniając ten swoisty duchowy testament, powinniśmy dobrze zrealizować powierzone nam zadania. To winno być naszym uniwersalnym i ponadczasowym programem.

Zadania dla Polaków – cd.

29. Musimy stać się słuchaczami

„Tego roku Wielki Post wypadło mi już spędzać w Rzymie – i po raz pierwszy zamiast do studentów polskich w Krakowie, przemawiałem do studentów rzymskich. Przytoczę wam niektóre fragmenty z tego, co powiedziałem w bazylice św. Piotra: «Chrystus... jest Tym, który dokonał zasadniczego przewrotu w rozumieniu życia. Ukazał, że życie jest przejściem nie tylko przez granicę śmierci, ale i do nowego życia. W ten sposób Krzyż stał się dla nas największą katedrą prawdy o Bogu i o człowieku. Wszyscy musimy stać się słuchaczami «zwyczajnymi czy zaocznymi» tej katedry. A wówczas zrozumiemy, że Krzyż jest również kolebką człowieka nowego. Ci, którzy są jego uczniami, w ten sposób patrzą na życie, w ten sposób je pojmują. W ten sposób uczą pojmować innych. Takie znaczenie życia wyciskają na całej doczesności: na moralności, na twórczości, na kulturze, polityce i ekonomii. Wielokrotnie twierdzono – czynili tak choćby zwolennicy Epikura w starożytności, a niektórzy marksiści, choć z innych motywów, w naszej epoce – że takie rozumienie życia

odrywa człowieka od doczesności, że czyni ją jakby nieważną. Prawda jest inna. Jest przeciwnie. Jedynie takie rozumienie życia daje dopiero pełną wagę wszystkim sprawom doczesności, otwiera ich pełny wymiar w człowieku. Natomiast jedno jest pewne: takie rozumienie życia nie pozwala człowiekowi zamknąć w sprawach doczesności, nie pozwala go podporządkować bez reszty. Stanowi o jego wolności... Dając życiu ludzkiemu to «paschalne» znaczenie, że życie jest przejściem do wolności, Jezus Chrystus uczył swoim słowem, a jeszcze bardziej przykładem, że jest ono próbą... Jest to... próba myśli, «serca» i woli, próba prawdy i miłości. W tym znaczeniu jest to równocześnie próba przymierza z Bogiem... Pojęcie «próby» łączy się ściśle z pojęciem odpowiedzialności. Oba są zaadresowane do naszej woli, do naszych czynów. Przyjmijcie, drodzy przyjaciele, oba te pojęcia, a raczej obie te rzeczywistości jako elementy budowania waszego człowieczeństwa. To wasze człowieczeństwo jest już dojrzałe, a równocześnie jeszcze młode. Znajduje się w fazie kształtowania ostatecznego projektu życia. Wypada ona właśnie na lata «akademickie», na czas wyższych studiów... Tę próbę trzeba podjąć z całą odpowiedzialnością. Jest to odpowiedzialność osobista: za moje życie, za jego przyszły kształt, za jego wartość – i równocześnie społeczna: za sprawiedliwość i pokój, za ład moralny własnego rodzimego środowiska, całego wreszcie społeczeństwa, za autentyczne dobro wspólne. Człowiek, który ma taką świadomość sensu życia, nie burzy, ale buduje przyszłość. Chrystus nas tego uczy» (Przemówienie do młodzieży akademickiej, zgromadzonej przed kościołem oo. Paulinów, niewygodzone, Kraków, 8 czerwca 1979).

Święty Wojciech, biskup i męczennik, główny patron Polski

Dominik W. Rettinger, *Wiara i tron. Święty Wojciech i początki Polski*, Kraków, Wydawnictwo WAM, 2016

23 kwietnia przypada uroczystość św. Wojciecha, pierwszego męczennika Polski. W źródłach czytamy o nim: czeski duchowny katolicki, biskup praski, benedyktyn, misjonarz, męczennik, święty Kościoła katolickiego, apostoł Prus, patron Polski, urodzony ok. 956 r. w Libicach, zmarł 23 kwietnia 997 roku w Świętym Gaju, w okolicach miejscowości Letnoje... To fakty znane mniej lub bardziej każdemu Polakowi.

W takim dniu z nieukrywaną dumą możemy przyznać, że bliskie jest nam Wzgórze św. Wojciecha w Poznaniu, że należymy do parafii i modlimy się w kościele pod wezwaniem św. Wojciecha.

O wspomnianym patronie Polski napisano wiele. W 2016 roku, nakładem Wydawnictwa WAM, ukazała się zbeletryzowana historia św. Wojciecha, książka pt. *Wiara i tron. Święty Wojciech i początki Polski*. A oto kilka słów na temat tej publikacji...

Ostatnia misja – morderstwo, które wstrząsnęło średniowieczną Europą. Przełom tysiącleci, na królewskich dworach i w biskupich pałacach toczy się brutalna walka o wpływy, a wszystkie ścieżki politycznych intryg zbiegają się w Rzymie. Rosnący w siłę książę Bolesław zapłaci każdą cenę, aby dołączyć do grona pomazańców. Nieprzebyte knieje północy skrywają pogańskie święte gaje, gdzie

wciąż tli się ogień starej wiary. Wtedy na dworze w Gnieźnie zjawia się On – uciekinier z Pragi, niemile widziany w Rzymie biskup o germańskim imieniu Adalbert. Jego wiara jest gorąca, serce szczere, a odwagą zadziwia najlepszych piastowskich wojów. Jego wielkie ewangeliczne dzieło okaże się samobójczą misją, która przyniesie Chrobremu arcybiskupstwo i... koronę. Niezwykła panorama żarliwego, okrutnego i zmysłowego średniowiecza – epoki, w której władza nierozdzielnie wiązała się z religią. Tajemnicze początki imperium Piastów i polskiego Kościoła. Prawdziwa historia św. Wojciecha. Książka, która wciąga mocniej niż najlepsze kino akcji.

„Wiara i tron” to książka, która (...) zachwyca. (...) Nie sposób nie polubić Wojciecha, który swoim prostym życiem i niezwykłą dobrocią zjednał sobie ludzi. Jego chęć nawracania, pomagania i szerzenia prawdy chwyta za serce i wzrusza.

Powieść doskonale pokazuje, jak z grzesznika można zostać świętym, jak pewne zdarzenia w życiu rzutują na postępowanie i zmieniają nas całkowicie. Dominik W. Rettinger przedstawia historię świętości oraz upadku, świadectwa o wierze i grzechu, walki o władzę i Królestwo Niebieskie.

Tekst został przygotowany na podstawie: http://www.wydawnictwomam.pl/wypowiedzi_internautow/

Redakcja

Kalendarium

- 14 IV Niedziela Palmowa, czyli Męki Pańskiej
- 18 IV Wielki Czwartek
- 19 IV Wielki Piątek
- 20 IV Wielka Sobota
- 21 IV Zmartwychwstanie Pańskie, uroczystość
- 22 IV Poniedziałek Wielkanocny
- 23 IV św. Wojciecha, biskupa i męczennika, patrona Polski, uroczystość
- 25 IV św. Marka Ewangelisty, święto
- 26 VI NMP Dobrej Rady

- 28 IV Niedziela Miłosierdzia Bożego
- 29 IV św. Katarzyny Sienneńskiej, dziewicy i doktora Kościoła, patronki Europy, święto

Chrzty

Jerzy Arciszewski, ul. Piaskowa

Odeszli do wieczności

Jadwiga Różamiduch

Wieczny odpoczynek racz jej dać, Panie!

INFORMATOR PARAFIALNY

Aktualni duszpasterze:

ks. Trojan Marchwiak – proboszcz parafii (tel. 793 842 860);
ks. Jerzy Stranz, rezydent; ks. Mieczysław Mikołajczak.

Porządek Mszy Świętych:

– w niedziele i święta – 8.00, 9.30, 11.00 (dla uczniów szkoły podstawowej), 12.15, 18.00 i 20.15 (akademicka)
– w święta będące dniami pracy – 8.30 i 18.30
– w dni powszednie: 8.30 i 18.30.

Spowiedź św.:

– 15 min przed każdą Mszą Świętą i w sobotę od godz. 18.00
– w I czwartek miesiąca od godz. 17.00
– w I piątek miesiąca w godz. od 16.00 do 19.30.

Adoracja Najświętszego Sakramentu:

– w I czwartek miesiąca od 17.00 do 18.30, w pozostałe czwartki od 18.00 do 18.30; w soboty od 18.00 do 18.30.

Chrzty: II sobota miesiąca, godz. 18.30 i IV niedziela miesiąca, godz. 12.15.

Parafialny Zespół Caritas: I poniedziałek miesiąca, godz. 19.00.

Członkowie Żywego Różańca: I sobota miesiąca, godz. 8.30.

Spotkania biblijne: II i IV środa miesiąca, godz. 19.00.

Spotkania AA: piątek, godz. 19.00.

Spotkania AI-Anon: środa, godz. 19.00.

Modlitwa o jedność chrześcijan: IV wtorek, godz. 20.00.

Parafialny Klub Seniora: godz. 11.30 - 14.00; terminy spotkań na cały 2018 r. podano na tablicy ogłoszeń.

Nowenna do św. o. Pio i Msza Święta w intencji o budowę Domu Ulgi w Cierpieniu: II Czwartek miesiąca godz. 18.30.

Nowenna do św. Antoniego: wtorek, godz. 18.00.

Jubileusze małżeńskie: III sobota miesiąca o godz. 18.30.

Krypta Zasłużonych Wielkopolan: termin zwiedzania należy uzgodnić w biurze parafialnym.

Biuro parafialne (tel. 61 851 9012, 793 842 860) czynne: w poniedziałki i piątki, godz. 16.30 - 17.30; we wtorki i czwartki, godz. 9.00 - 10.00 (z wyjątkiem I piątku miesiąca i świąt).

Konto parafii: Bank Zachodni WBK S.A. 85 1090 1362 0000 0000 3602 2318.

Strona internetowa parafii: www.swietywojciech.archpoznan.pl.

E-mail parafii: swietywojciech@archpoznan.pl.

Pismo parafialne „Święty Wojciech”: miesięcznik, nakład 300 egz.

Wydawca: Parafia Rzymskokatolicka pw. św. Wojciecha, Wzgórze św. Wojciecha 1, 61-748 Poznań.

Redaguje zespół (w porządku alfabetycznym): Leszek Helak, Małgorzata Helak, Andrzej Karczmarczyk, Wiesław Kasprzak (skład komputerowy), Krystyna Ludwiczak, Justyna Łopaczyk, ksiądz Trojan Marchwiak (proboszcz parafii i opiekun redakcji), Bolesław Psuja (członek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Prasy Parafialnej).

Druk: Drukarnia GRAFIKA, ul. Leszka 22, 61-062 Poznań, tel. 61 876 89 08.

Redakcja nie zwraca niezamówionych tekstów i zastrzega sobie prawo do ich adiustacji. Nie odpowiadamy za treść ogłoszeń.

Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z tytułu wydawania miesięcznika. Ofiary złożone na ogłoszenia i reklamy są przeznaczane na pokrycie kosztów druku.

Reklamy i ogłoszenia przyjmowane są w biurze parafialnym.

Pozwalamy sobie przypomnieć, że wysyłając określoną sumę na parafialne konto bankowe, można uzyskać podstawę do odliczenia od podatku za bieżący rok podatkowy. W tytule wpłaty lub przelewu niezbędny jest dopisek: „darowizna na cele kultu religijnego” lub „darowizna na cele statutowe Kościoła katolickiego” albo „darowizna na Kościół”.